א מיי' פ"ו מהל' גירושין הלכה טז [והלכה י"ז] סמג עשין נ

טוש"ע אה"ע סיי קמא

סעי׳ נט: סעי׳ שם מוש״ע שם ב ב מייי שם מוש״ע שם

:סעי׳ ס

:סעי סב

ל) קדושין נט., ב) (ב"ב קלו:) כריתות כד. [וע' תוס' מנחות נח: ד"ה ואיכא דאמרי כתבו דוה מסוגיות לתתתי כתבו לוט תקובות הפוכות], ג) בכת"י אבין, ד) [עי' רש"י שבת קב: ד"ה שופתל ובע"ו כת: ד"ה בופתא], ס) [עי רש"י ב"ק בו: ד"ה קופינא], השולח. והגיע. והשיג: אינו כז: ד"ה קופינא], 1) בדפו"ר מכופין, ועי רש"ש, 1) [וע"ע תוס' ב"ב קלח. ד"ה כאן בלווח כו' גם סוף דבריהם], **ה**) כן הוא בתוס' רי"ד לפנינו וכן הוא מבטלו בפני השליח ולא בפני האשה ברבינו גרשום בכריתות,

> הגהות הב"ח (h) משנה נ"ד במקום אחר: (נ) גם' מצוטלת מבוטלת היא מיבנול:

> > פושוי"ר. מעדר.

לעזי רש"י

מוסף רש"י שופתא. לשון אחיזה (ע״ז

בח:). הדרן עלך כל הגם והגיע בשליח. רבותא אשמועינן אע"פ שלא ילא אחריו לשם כך, אלא שפגע בו ואמר לו הרי בטל, ולא אמרינן לנעורי בעלמא קא מכוין (קדושין נמ.). בראשונה היה עושה ב"ד כו". ולא היה מודיע לה (יבמות צ:). מקבל שבה שנור המחנה לידו ם בנו שפר הנומנה פיזו. ה"ג חיבטל מבוטלח אי אפשי בה לא אמר כלום, בטלה היא אינה מתנה בספה האם האנה נחתה דבריו קיימין, ה"ג לה בהשולח גט, וטעמא מפרש מבוטלת אי אפשי בה להבא משמע והיא כבר קבלה, לפיכר לא אמר כלום, ואם אותה הימנו (בריתות כד.).

פסקי רי"ד

. השולח גט לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא הרי זה בטל . קדם אצל אשתו או ששלח . אצלה ושליחז ואמר לה גט ששלחתי לך בטל הוא הרי זה בטל אם משיגיע גט לידה אינו יכול לבטלו: בו דבריו קיימין. פי׳ שמשמע לשונות אלו לשון ביטול. פסול הוא אינו גט לא אמר כלום פי׳ שמשמע שמוציא עליו אנו רואים שהוא כשר מ״ה לא אמר כלום אכל אם גט הרי הכי נמי דהוי לשון והגט בטל:

שופסא. מבית יד: קופינא. מחור שבראש המרא שקורין פושוי״ר ועל השול הן. גם שנתתי לך במל הוא. א לרכי דאמר בטלוג מבוטל שם שדחוק בין שני לדי החור קרי ליה בין אחים שמדובקין: סיכתא בדפנה. יתד שבדופן: רפיה. שמתייבש מחמת החום ורפה:

קניא בכופתא. קנה הארוג בכפיפה: רפיא. כמו יפריא: הדרן עלך כל הגם

שתי

יכול לבעלו. בגמרא

פריך פשיטא: בראשונה. לא היה

הדרן עלך כל הגם

אלא במקום שהיה עומד היה מבטלו בפני שלשה: מפני חיקון העולם. שהשליח שאינו יודע בדבר מוליכו לה והיא ניסת בו: גמ' הגיעו. הוי משמע שרדף אחריו והשיגו: ואפילו אצל אשתו או ששלח אצלה שליח ואמר ממילה. שנשתהה שליח בדרך והיה לו לזה דרך לשם וראהו ואפ״ה בטל: אם משהגיע גם לידה שוב אינו יכול לבמלו ולה המרינן. אין בדעתו לבטלו אלה בראשונה היה עושה ב"ד 🗅 ממקום אחר לנעורה בעלמה חדש או חדשים שאם היה בדעתו לבטלו היה רודף אחריו לבטולי: שליחוחא דקמא. קתני אלא הגיע ואפי' ממילא ולא אמרינז דאמרינן ליה לא עדיפת מיניה: איהו הוא דלא טרח. כי בטליה הוא בעלמו בטל וליכא למימר ללעורה מיכוין דלא הוה מטרח נפשיה משום דבתרא משליחותיה דקמא דלבמליה קמ"ל ללערה: אבל שליח. כי שלח שליח לבטל אמרינן לצעורה מיכוין ומשום טירחא דשליח אחרון לא איכפת ליה: בעל הוא. משמע בעל יהא וכן אי אפשי בו: פסול הוא. לא משמע דאיהו מבטל ליה אלא מוציא עליו שם פסול והא ליכא: לא אמר כלום. וזכה בה על כרחו ואם יש מרח ודאי לצעורה קא מיִכוִין קמ"ל אם לו בעל חוב גובה אותה בשבילו לפי משהגיע גם לידה אינו יכול לבמלו פשימא שכל הלשונות הללו לשון עתיד הן ילא צריכא דמהדר עליה מעיקרא לבמולי והואיל והבלה אינו יכול לחזור בו: מהו דתימא איגלאי מלתא למפרע דבטולי בטלה היא. משמע בטלה היתה מקודם שקיבלתי הודאת בעל דין דבריו קיימין פסול הוא אינו גם לא אמר כמאה עדים דמי והרי אומר שלא זכה בה וחוזרת לנותן והכי נמי תניא לקמן בפירקין (דף מ:) כתבתי ונתתי שדה פלונית לפלוני והוא אומר לא כתב ונתן לי הודאת בעל דין כמאה עדים והאי נמי דאמר בטלה היתה מקודם לכן נאמן: מתנה דבריו קיימין אלמא

בית דין אי נמי היא גופה אחא לאשמועי׳ דלא אמרינן לצעורה קא גג מיי שם טוש"ע שם מיכוין כדאמרינן בגמרא ולא לומר דדוקא בכי האי גוונא בטל: ולא אמרינן לצעורה קא מיכוין

היה לנו לומר שאינו בטל והוא עומד

ולווח ה וי"ל דהוה אמינא כיון שאינו

מביא עדים על כך א"כ אינו רולה

לבטלו א"ני הוה חיישינן להחמירי

משום דלמא ללעורה קא מיכוין קמ"ל

דלה חיישינן: איהו דלא מרח

אדעתא לצעורה. משמע לקילם

אנל אשתו לא הוי ממילא אלא

בטירחח ותימה דאמאי לא נקט

רבותא טפי נודמן אצל אשתו ממילא

או שלוחו דלא אמרינן לצעורה קא

מיכוין דתימה הוא לומר שאז אין

מועיל ביטול ": מהן דתימא איגלאי

מילתא למפרע דבמולי במליה

המ"ל. ורבא דאמר לקמן (דף לד.)

דגלוי דעתא בגיטא מלתא היא היינו

שנודע' קודם שהגיע גט לידה אבל

אם לא נודע אותו גילוי דעתא עד

אחר שהגיע לידה לאו כלום הוא

כגון דהוה רהיט בתר שליח לבטוליה

וסבר שליח דהא דרהיט בתריה דבעי

למימר אשור הב לה כדאמר לקמן

(שם) וכי מבטל ליה אחר שבא לידה

לפי שסבור שעדיין הוא ביד השליח ולא בא לידה אגלאי מילתא למפרע

דלבטולי הוה רהיט קמ"ל מתני׳

דלאו כלום הוא וטעמא משום

דבאותה שעה שהוא רך לא נודע

דעתו לא לשליח ולא לאשה ולא

לב"ד והוו להו דברים שבלב דאינן

דברים אע"פ שנאמן לומר כך היה

בלבי ואף ע"ג דבעלמא גבי ההוא

דובין אדעתא למיסק לארץ ישראל

(קדושין דף מט:) בדין הוא דלא הוו

דברים כיון שלא חשש לפרש יא רולה

הוא שיתקיים הדבר בכל ענין אבל

כאן עושה כל מה שיכול לעשות יב מ״מ

וא״ת ד פשיטא שהוא בטל היאך

נקט הגיע בשליח אורחא דמלתא דאז מותר לבטלו

ורגיל הוא לבטלו אבל בפני ב"ד שלא בפני השליח אסור לבטלו

מדרבנן משום תקנת ר"ג ועוד נקט הגיע בשליח דהשתא אין לריך

ד ד מיי׳ שם הלכ״ב [והלכ"ג] טוש"ע שם :סער סג שני שג. ה ה מיי פ"ד מהלי זכייה הל"א סמג עשין פצ טוש"ע חו"מ סי רמה סעי י ובהג"ה וע"ש:

מוסף תוספות

א. לר"ג דאמר רינולו איוו מרונול ויחא הרא"ש, ב. נמי. מוס' הרא"ש, ג. שלא בפני מה צריך להשמיענו.T . מומ׳ וו. עוס הנחים. ה. שהוא מבטלו. מוס׳ הרא״ש. 1. אפי׳ יש עדים תוס' הרא"ש. תנו לה נחוש .סד״א ד. אם נתנו מיהא לפוסלה מן הכהונה בגט זה וא"נ פשטה ידה וקיבלה קידושין מאחו תהא צריכה גט משני. רשנ"א. ח. לילך אליה. מוס' הרא"ש. ט. דלא גרע ממילא דידיה משליחותיה רשליח אע"ג דמטרח לי". י שליון אב ג' בטורו ליי. ר"ן, ועי' תוס' הרא"ש ובר"ן שמתרלים. י. לנו גילוי דעתו. תוס' הרא"ש. יא. שהוא לפרשם, וכיון דלא פירשם. תוס' הרח"ש. שבלבו ונאנס ולא היה יכול. תוס׳ הרח״נ יג. אלמא אע״ג דידעי שיש כלבו דעת אחרת אין אנו הולכים אחר דברים שבלבו. מוס׳ הרח״ש. ד. וא״א לגרוס הכא כי שבלבו. . התם דהא פריך אלמא בטל . מעיקרא משמע, פי׳ ולכך בטלה היא דבריו קיימין . שהרי בטלה היא קודם לכן, אבל אי גרסי׳ לא אמר כלום היכי דייק דמעיקרא משמע. תוס' הרא"ש. משמע. מוס יארוט. 10. כלומר, והיאך אמרת דכל המחזיק בה זכה וכו' וכיון דדייק לישנא דדבריו קיימין משמע דגבי אי אפשי בה גריס התם דבריו קיימין. רננו קרשקש, IU. והו״ל למימרא דבטל וא״א בה דליבטל משמע. ולא היה יכול לתרץ דאי אפשי ב׳ לשונות משמע בדמחרע על רמל הוא. ״ל דלכך לא הקשה מאי מוס' יז. דאחר שבאתה לידו קבלה מעיקרא כדי לזכות בה. לשנ״א. יח. שיהו שופתא בקופינא דמרא רפיא רב יוסף אמר אפילו סיכתא בדפנא רפיא רב אחא בר יעקב אמר אפילו קניא בכופתא רפיא:

השולח מיגם לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח ואמר לו גם שנתתי לך בטל הוא הרי זה בטל קידם לה גם ששלחתי לך במל הוא הרי זה במל ומבמלו בהתקין רבן גמליאל הזקן שלא יהו עושין כן מפני תיקון העולם: גמ' הגיעו לא לצעורה הוא דקא מיכוין או ששלח אחריו שליח ל"ל מהו דתימא לא אלימא שליחותיה קדם הוא אצל אשתו למה לי מהו דתימא כי לא אמריגן לצעורה קא מיכוין ה"מ לשליח אבל לדידה ודאי לצעורה קא מָיכוין קמ"ל או ששלח אצָלה שליח למה לי מהו דתימא איהו הוא דלא מרח אדעתא לצעורה אבל שליח דלא איכפת ליה כי במליה קמ"ל: ת"ר יבמל הוא אי איפשי בו כלום למימרא דבטל לישנא דלבטיל משמע יוהאמר רבה בר יאיבו אמר רב ששת ואמרי לה אמר רבה בר אבוה "מקבל מתנה שאמר לאחר שבאתה מתנה לידו מתנה זו מבוטלת (o) תיבטל אי איפשי בה לא אמר כלום במלה היא אינה במל מעיקרא משמע אמר אביי במל

עשאום כדברים שבלב ואין להקשות שתי דמי איכא מידי דמדאורייתא לא הוי גט ומדרבנן הוה גט דכיון שקלת דומה לדברים שבלב לא חשיבא עקירת דבר מן התורה ועדיפא מינה אמרינן בבטול שלא בב"ד בלא ידיעת שליח ואשה דמשמע פשט הלכה דלא הוי בטול ול"ע כי שמא בטול שלא בב"ד אינו מועיל להקל אבל יועיל להחמיר ועוד נראה לר"י כי דברים שבלב אינן דברים אפי" היכא דקי"ל שנאנס מלפרשם כמו שרוצה להוכיח בפ"ב דקדושין (דף נ.) דדברים שבלב אינן דברים יוכופין אותו עד שיאמר רוצה אני דגט ודכפרה ג ולא מהני דברים שבלב להיות דברים אלא סילא שצלא גילוי דעתו יש לנו לדעת דעתו מעצמנו: ראבן רבה בר איבו א"ר ששת ואמרי דה רבה בר אבוה בו'. ול"ג רבה בר אבוה א"ר ששת דרבה בר אבוה היה רבו של רב נחמן ורב נחמן חבירו של רב ששת: מברמולת היא תיבשל אי אפשי בה לא אמר באום. מים דמה דברים היה דכרימות (דף כד.) גרסי׳ איפכא מבוטלת היא תיבטל אי אפשי בה דבריו קיימים בטלה היא אינה מתנה לא אמר כלום די שואי אפשר למיגרס התם כדהכא דהתם פריך מינה אדריש לקיש דאמר הנותן מתנה לחברו ואמר הלה אי אפשי בה כל הקודם בה זכה ורב ששת קאמר דאי אפשי בה דבריו קיימים מאי לאו דבריו קיימים והדרה למרה 🌣 ומיהו לספרים ח׳ דגרסי התם והכא אי אפשי בה בטלה היא אינה מתנה דבריו קיימים אתי שפיר והא דלא מקשה מאי אפשי בה כמו שמקשה אבטלה ™ משום שפשוט לו דהאי דדבריו קיימים באי אפשי בה היינו משום דהוי לשון הפקר כדמתרך בכריתות לריש לקיש ומיהו גירסא זו אינה ברוב ספרים ור"י אומר שיש ליישב כאן גירסא דכריתות ודייק דבטל מעיקרא משמע מדקתני בטלה היא אינה מתנה לא אמר כלום דאי ליבטל משמע להבא א״כ היו דבריו קיימין והוי הפקר וכל המחזיק בה זכה אבל השתא דמעיקרא משמע הרי הוא כאומר על כל מתנות שאדם נותן לחברו וזוכה בהן שאינן מחנות דכאן נמי זוכה בהו ולכך לא אמר כלום " והאי דקאמר שתי לשונות משמע ולישנא דמהני בה קאמר לאו דמהני דבריו במתנות קאמר יו אלא דמהני היינו לשון הטוב לו דטוב לו שיתבטל הגט וטוב לו שלא יתבטל המתנה והא דמשמע בריש פ' האומנים (ב"מ דף עו:) דחשיב עילוי לבעל מה שממהר הגט לחול דאמרינן בשלמא אי איחמר איפכא התקבל לי גיטי ואשחך אמרה הבא לי גיטי